

Ako tancujúca vločka zablúdila na topánke

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden snehový mrak, ktorý jedného pekného dňa vypustil svoje krásne ligotavé vločky. Ale jedna neposedná vyšla z mraku skôr než jej sestričky. A ako tak letela, dopadla na topánku a hovorí: „ach, keby som poslúchala môjho ocka Mraka Šediváka, tak by som sa určite nestratila!“ snehový mrak hľadal vločku po oblohe, už bol všade, ale o snehovej vločke ani chýru ani slychu. A tak jedno ráno, keď išiel Nikolasko von, zbadal malú snehovú vločku na svojej topánke. Zrazu ligotavá vločka prehovorila: „Zachráň ma, je mi veľmi teplo! Ak sa nedostanem von do mrazu, umriem!“ Nikolas bežal von s nádejou, že snehovú vločku zachráni. „Podarilo sa! Vykríkol od radosti malý chlapec, keď na poslednú chvíľu vyniesol vločku von. Snehová vločka sa mu poďakovala a studený vetrik Fúkaj ju odfúkol za svojimi sestričkami. A tak na Vianoce, keď nikde nebolo nasnežené, Nikolasovi pobzkala líčko snehovú vločka, usmiala sa a on bol veľmi, veľmi šťastný.

Štefan Hrmo, 5. C

Snehová vločka

Kde bolo, tam bolo bola raz jedna krajina a v tej krajine žila vločka Katka. Ako sa dobre pamätám, bolo to deň pred Štedrým večerom. Katka sa tešila na krásne Vianoce, ale keď rodičov počula rozprávať o tom, že nemajú na darčeky peniaze, hneď sa jej usmiata tvár zmenila a zosmutnela. Rozhodla sa ísť do mesta zarobiť nejaké peniaze. Stretla tam svoju najlepšiu kamarátku Janku. Povedala jej o svojej túžbe a Janka jej dala ovocie a zeleninu, čo cez leto nazbierala a išli na trh. Zarobili toľko peňazí, že im ostalo aj na sladkosti. Janka jej pomohla vybrať darčeky pre celú rodinu. Pre Katkinu mamičku kúpili tanieru a príbory, pre jej otecka vybrali ponožky a pre Katkinu sestru kúpili sánky. Na Štedrý večer sa rodina veľmi potešila darčekom. Tak sa Katka naučila, že tak, ako pomôžu ľuďa jej, pomôže aj ona im. A tak pomohla vždy tomu, kto jej pomoc potreboval.

Erika Šujanová, 5. B

Vianočná snehová vločka

Bola raz jedna malá snehová vločka, ktorá bola veľmi zvedavá. Veľmi chcela vedieť, ako je to na zemi. Dopadla na náš dom a pýtala sa, kto je v ňom. Všetky vločky ju hľadali a nevedeli, kde len mohla ísť. Z nášho domu už odišla a blúdila svetom, až tu zrazu vidí malú veвериčku. A tá malá veвериčka pozerá sa do nebička. Rýchlo berie oriešky schovať si ich do skrýšky. Keď tu zrazu na jej vrátka zaklopala kamarátka. Potom išli do lesa prebehnúť sa, prevetrať. Zrazu započuli tichučký hlas. Nevedeli odkiaľ ten hlas ide, ale potom zistili, že to malá snehová vločka plače a narieka. Najprv sa jej spýtali, prečo plače a snehová vločka im odvetila: „Nemôžem sa dostať na strechu!“ Vtom dostali veвериčky dobrý nápad, ako uspokojiť vločku. Zobrali vločku a vyniesli ju na strechu. Vločka im veľmi ďakovala a odvtedy čaká a čaká, kým za ňou doletia jej kamarátky vločky.

Bianka Pavolová, 5. B

VIANOČNÁ VLOČKA

Bola raz jedna vločka ktorá mala pekný sen. Tým snom bola návšteva na Zemi. Chcela vedieť, aké je to mať toľko kamarátov, koľko majú ostatné deti. A tak, ako padala, padla na strom, ktorý bol zasnežený snehom. A keď tam už sedela a pozerala okolo seba, videla veľa detí, ktoré sa tešili zo snehu. A vločka zistila, že sa nachádza na školskom dvore. Pri sedení na strome si našla kamarátky vločky. Boli šťastné, že robia deťom radosť. No postupne, keď prichádzala jar, malá vločka sa so svojimi kamarátkami rozpúšťala a rozpúšťala, až po nej zostala len kvapôčka vody. A tak zistila, že každá radosť niečo stojí a bola šťastná, že urobila radosť deťom.

Tamara Baráthová, 5. B

Vianočné pohromy

Tak ako každý rok aj tento sa rodina Bužirkovcov pripravovala na Vianoce. Mama Elvíra Bužirková sa vrtela v kuchyni pri medovníkoch, kapustnici, šaláte a rybe. Otec Alojz Bužirka šiel pre jedličku a deti Ad'ka a Lucka Bužirkové už od rána pozerali rozprávky.

Keď sa otec Lojzo Bužirka vrátil domov, zavolať na mamu a svoje dcéry, nech sa idú pozrieť, akú jedličku priniesol. Dievčatá jedličku obdivovali, kým ich mama pomáhala otcovi vyniesť ju hore. Kým premýšľali, ako ju dostať hore, prešlo dobrých 20 minút. A kým ju tam vyniesli, prešlo ďalších 20 minút. Keď už bola jedlička v obývačke, mama Elka Bužirková si spomenula na medovníčky. No kým dobehla do kuchyne, medovníčky boli ako uhličky. Všetci si pomysleli že tieto Vianoce medovníky nebudú, ale jedine Ad'ka povedala (keďže pred tým sa mama chválila, že vie spraviť lepšie medovníky ako starká, a že ju jej kuchárske umenie nikdy nesklamalo): „To tvoje kuchárske umenie ťa asi sklamalo.“ Mama rýchlo chytila jeden medovník a zahryzla doň. „Je dobrý,“ povedala mama a kyslo sa usmiala. Nikto jej to však neveril.

Keď sa už všetci zmierili s tým, že medovníky nebudú, dievčatá s otcom začali ozdobovať stromček. Všetko bolo v poriadku, kým oco nešiel na WC a dievčatá ostali samy. Začali sa hádať o jednu ozdobu. „Tá ozdoba je moja, ja som si ju vybrala zo škatule!“ „Nie tá ozdoba je moja, našla som ju na koberci!“ Takto sa hádali, keď tu zrazu BUM!!! Dievčatá aj stromček boli na zemi. To však nebolo všetko. Obidve ležali uprostred škrupiniek, ktoré boli z ozdôb na stromček. Oco si zakryl rukou oči. Mama sa usmiala a povedala: „Aspoň na niečo tie medovníky využijeme.“ Ad'ka vyliezla spod toho bordelu a zahlásila: „To sa ti smeje, keď využijeme tie tvoje uhličky.“ Lucka na nich len spýtavo hľadela spod stromčeka. Potom sa snažili ozdobiť stromček uhličkami, teda medovníkmi.

Počas večere sa stalo niečo veľmi nezvyčajné. Najprv si dali oblátky, a potom kapustnicu. To je normálne, ale potom sa stalo to nezvyčajné. Mala prísť na rad ryba a dievčatá začali spievať pesničku z reklamy: „Snehulienka tvr a tvr a tvrdí, že po kapuste pr a pr a príde na rad kapor.“

Otec najprv ozelenel, potom ofialovel, potom ožltol a nakoniec obledol. Dievčatá a mama na neho pozerali ako na prízrak. Oco priduseným hlasom povedal: „Elva, vodu!“ Mama mu rýchlo podala plnú fľašku vody. Oco ju pil tak rýchlo, vedel. Mama povedala, že otcovi uviazla kosť v hrdle. Keď ju oco celú vypil, kosť povolila. Oco sa konečne mohol nadýchnuť a povedal: „Tak toto sú ozajstné vianočné pohromy!“ A Ad'ka dodala: „Keď sme nechceli jesť rybu kvôli kostiam, hovoril si, že táto ryba kosti nemá.“

Keď takto smutne dovečerali, na ich prekvapenie prišla starká so starkým a doniesli veľa dobrej nálady a medovníky, ktoré boli naozaj vynikajúce.

Dievčatá dostali od Ježiška veľa pekných darčiekov, ktoré si priali. Záhadou však zostáva, kde sa podela kosť, ktorá uviazla otcovi v hrdle.

Príbeh vianočnej snehovej vločky

Bola raz jedna malá vločka Karolínka, ktorá chcela veľmi vedieť, ako svet vyzerá. Každá vločka bola zvedavá, no raz sa konečne dočkala! Spoznala svet, ktorý vždy chcela spoznať. Vločka spadla na dom, kde bolo šťastie, no oproti v dome sa len hádali. No vločka dostala nápad! Dostala sa do domu, kde sa deti hrali a kde bilo šťastie. Vošla do izby, kde sa hral chlapec. Prihovorila sa mu: „Ahoj, ako sa voláš?“ „Som Andrej, ale neviem, kto si ty.“ No na druhý deň sa lepšie spoznali a Andrej išiel ku svojmu kamarátovi do domu vedľa. Však som vločka šťastia, urobím im radosť, a tak porozsýpala po dome šťastie. A odvtedy sú obidve rodiny šťastné. Prišla jar a vločka sa začala pomaly rozpúšťať. No povedala si, že na druhý rok sa vráti. A tak sa aj stalo a odvtedy pomáha každej rodine, ktorá pomoc potrebuje.

Vianočný príbeh

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna vločka. Tá vločka bola veľmi smutná, lebo sa blížili Vianoce a ona ešte neurobila žiadny dobrý skutok. V zákonníku vločiek bolo dané, že každá jedna vločka musí niekomu pomôcť presne pred Štedrým dňom. Zrazu k vločke pribehlo malé šteniatko. No pre vločku nebolo vôbec malé, keďže bolo aspoň 50-x väčšie ako ona sama. Napriek strachu sa mu vločka prihovorila: „Ahoj, psíček, prečo si tu tak sám?“ „Nemám rodinu,“ plačlivo zaskúvil pes. Vtom vločke svitlo! Presvedčila psíka, aby šiel s ňou. Ostávali do Štedrého dňa len dva dni, a tak vločka letela so psíkom, aby sa dostali čo najrýchlejšie k malému domčeku. V izbičke pri stromčeku rumázgal malý chlapec, ktorý by bol rád vymenil všetky vianočné darčeky za malého chlpatička. Vločka ho položila na parapetnú dosku a prikázala: „A teraz štekaj, čo ti sily stačia!“ Keď malý chlapec počul za oknom podozrivý zvuk, myslel si, že sa mu len sníva. Otvoril oblok a do náručia mu skočil malý psík, od radosti mu vyoblizoval tvár a obaja boli šťastím dojatí. Pomáhať ďalším ľuďom, ktorí to potrebujú.

Viktória Vavrová, 5. C

JULO ISKRIVÝ

Kde bolo, tam nebolo. Tam Vianoce boli stále, čiže každý deň. Tam všetky deti poslúchali až na jedno. Jeho rodičia boli zúfalí, či nemá žiadnu chorobu. Chodili od lekára k lekárovi, ale žiadnu chorobu mu nezistili. Ten chlapec sa volal Julo Iskrivý. Raz išli do knižnice a tam stretli múdreho človeka, ktorý to už raz zažil. Poradil im, nech mu nedávajú darčeky každý deň. Vraj ho tým rozmaznávajú. Zatiaľ čo iné deti pomáhali, on sedel pri počítači. Zatiaľ čo iné deti si robili úlohy, on pozeral televíziu. Iné deti si čítali a on robil vonku zle. Nepomohol ani rozhovor s pánom riaditeľom školy. Rodičia napriek tomu nedali na rady iných, a tak Julka vyhodili zo školy. Keď bol Julko dospelý, bol grázelský a vagabund. Nikto ho nemal rád a stránil sa mu. Tak milí čitatelia, zoberte si ponaučenie z tohto príbehu. Vážte si prácu a lásku svojich rodičov.

Adam Vojtas, 5. B

VLOČKA MARCELKA

Žila raz jedna princezná volala sa Vločka Marcelka. Všetci ju volali Vločka. Pochádzala z kráľovstva Sniežik. Vločka bola dobrá, milá a láskavá. Ale aj keď stále prosila rodičov, aby ju pustili von, oni ju nechceli pustiť, lebo sa o ňu báli, aby nespadla na Zem. Tak iným Vločkám závidela. Keď už mala Vločka dvadsať snehových rokov, čo je dva a pol roka na ľudské, rodičia ju na chvíľu pustili von. Mala vyškerené všetky zuby. Chlapci hrali futbal, dievčatá hrali schovávačky. Pekne sa spýtala, či sa s nimi nemôže hrať. Aj oni ju pekne privítali, a tak sa s nimi chvíľočku zahrala. Potom jej rodičia kázali, aby už išla domov, pekne sa pozdravila a išla. Ďalší deň ich pozvala do paláca, aby sa hrali, ale prišla len jedna kamarátka, volala sa Miška. Od tohto dňa boli najlepšie kamarátky. Jedného dňa išla Vločka k Miške, ale nenašla ju tam. Všade ju hľadala, ale nikde ju nenašla. Našla jej rodičov, ktorí plakali vraj, že vločka Miška spadla dole na Zem. Vločka bola veľmi smutná, len tak sa potácala do paláca. Kráčala pomaly, a tak spadla dole na Zem, no vôbec jej to nevadilo. V hlave si hovorila, možno sa stretnem s Miškou. A tak sa aj stalo. Obe boli šťastné, že sú spolu. Na Slovensku v tej dobe boli Vianoce a deti sa vonku hrali. Chlapec si nabral za hrst' snehu s Vločkou a Miškou a hodil ju do dievčat'a. Vločky sa pomaly roztápali po tvári dievčatka. Umierali, ale v hĺbke duše boli rady, že spravili deťom radosť.

Adam Vojtas, 5. B

